

VIHARZÓNA

Tél felé közeledve már máshogy hull a fa levele,
a fagyos éjszakák sápadt fényében koppan a teste,
ablaküveg falán táncol a lehelete,
dideregve bevackol és elalszik az este.

Távoli messzeségben lapul az utolsó naplemente,
a vándor is elbújt már, régen nem kereste.
Ha a kályha tüze nem pattog, ne várjunk szeretetre,
mert ha nincs, ki benne tüzet rakjon, mellette ki melegedne?

Szégyellősen bújik takarója alá a hófedte éjszaka,
reszket, mint a régi barátok hitelét vesztett szava,
telihold leplében szunnyad és lapul az összes áruló,
nem kértem, hogy hazudjanak, de hol van az egyetlen igaz szó?

Ködpárnáján elterülve unottan ásítózik a virradat,
A lassú ébredés árnyékából előbújva érkezik a pillanat,
Mint ahogy a kopott utcákon pislákoló lámpák fénye reszket,
De vajon ki veszi le a mindig szenvedők válláról a keresztet?

Egy viharzóna fogságában szenved a tehetetlen világ,
Ahol valahogy mindig az marad az erős, aki galád,
Térdükre rognak a reménytelenné váló harcosok,
Mint sötét sikátorok mélyén meglapuló koldusok.

Megreccsen végre a jég, mégis szomorú arccal érkezik a tavasz,
Mert ha van még hely, ahol nem nyílhatnak egyformán a virágok,
Mert amíg a fejünk fölött mások írhatják át az arcukra a világot,
Addig a szívekben őrzött szeretet se lehet mindenhol ugyanaz.